

katedra

MARIBORSKIH ŠTUDENTOV

«KATEDRO» mariborskih študentov izdaja Zveza študentov Jugoslavije Odbor mariborskih visokošolskih zavodov • Urejuje uredniški odbor, glavni in odgovorni urednik je Vlado Golob • Katedra izhaja vsako drugo sredo • Naslov uredništva je: Maribor, Gregorčičeva 30, telefon 35-96 • Tekoči račun: 604-13-3-501 (za Katedro) • Tiska Časopisno podjetje »Mariborski tisk« • Rokopisov ne vračamo • Cena 30 din

MARIBOR
20. FEBRUARJA 1962
ŠTEVILKA 10
III. LETNIK

I. IZDAJA

Čas kurentov in gostilvanj

Kurenti vsako leto spreminjajo za nekaj dni lice vasi okoli Ptujja. Kurenti se družijo v skupine; trume, ki z oglušujočim žvenketom svojih zvoncev poskakujejo, pojejo in vriskajo v pustnih dneh po vaseh Ptujškega polja, so pošastne. Grozljiva je predosem njegova maska, grozljivo je trušč zvoncev, ki jih nosi za pasom, in z nezaupanjem gledaš ježevko. Toda nič se ne boj: kurent kvečjemu deklo narahlo požgečka z njo. Sicer pa je ježevka orožje. Gorje namreč kurentu, ki bi mu kdo snel musko! Za vedno je osramočen.

(»KURENT« — 1962)

Premalo pozornosti ideološkemu delu

Zimski semester je za nami. En semester ne pomeni mnogo pri delu študentske organizacije, posebno še, ker smo imeli letno skupščino ZS MVZ z veliko zamudo, vendar rezultati, ki jih lahko zasledujemo, in slabe izkušnje iz lanskega leta, nam nudijo obilo snovi za razmišljanje.

Poročilo ideološke komisije ZS na letni skupščini je pozornemu bralcu kaj hitro razodelo, da je bilo tako pomembno področje, kot je idejna vzgoja, v preteklem letu skoraj povsem zanemarjeno.

Pred časom smo imeli v Mariboru Center za marksistično izobraževanje študentov, ki je prirejal predavanja v okviru Marksistične tribune in so študentje kazali veliko zanimanje za ta predavanja. Centra ni več, ni več predavanj in z njimi klasične oblike politično-ideološkega dela.

Kje so vzroki za nazadovanje? Razlogov, da je na mariborskih višjih šolah postala praksa izgovarjanje na intenzivnost dvehletnega študija, obremenjenost, po kateri so prizadeti vsi študentje, posebno pa študentje — funkcionarji, tako v Zvezi študentov kakor v osnovnih organizacijah ZK na šolah in Komiteju ZK MVZ. Ni dvoma, da dejstva o intenzivnosti študija držijo, vendar se bomo morali počasi na njo privaditi in si smotrneje porazdeliti čas, rezultati, ki se kažejo ob izpitnih rokih nekoliko demantirajo izgovore o študijski zavzetosti. Študentje — funkcionarji, ki so na letnih skupščinah prostovoljno sprejeli zadolžitve in odgovornosti, da bodo svoje naloge izpolnjevali, so jih dolžni izpolnjevati, poskušati morajo premagati težave, ne pa »vreči puške v koruzo« ob prvih težavah.

Ko govorimo o ideološki vzgoji se seveda ne omejujemo na predavanja kot klasično obliko ideološkega dela, vključujemo tudi ideološko vzgojo preko specialnih predmetov (pouk družbenih ved), mnogokrat pa se ustavimo na konstataciji, da je dosedanja praksa ideološkega dela zastarela. Ni dvoma, da bi diskusije o nekaterih aktualnih družbenih vprašanjih, o zunanji politiki, gospodarstvu, zainteresirale večji krog študentov, ki bi aktivno sodelovali v diskusijah. Nekaj takih poskusov smo lani na naših višjih šolah zasledili, vendar je potem vse zaspalo.

Med subjektivnimi faktorji, ki so vplivali na nedejavnost ideoloških komisij ZS po šolah, je bilo premalo sodelovanja komunistov, saj bi ti morali biti s svojo idejno izgrajenostjo glavna opora kolegom, ki delajo na idejno političnem področju pri ZS. Zlasti pri starejših kolegih komunistih prevladuje prepričanje, da je dovolj, če izpolnjujejo naloge, ki jih dobijo neposredno od vodstva osnovne organizacije ZK, za delo ZS pa naj se zadolžijo drugi. Tako gledanje je enostransko in nasprotuje celo statutarnim določilom ZKJ.

Obdobje enega semestra, ki je pred nami, je kratko, za delo bi bilo treba prijeti takoj, namesto da se spuščamo v abstraktne razgovore o politično-ideološkem delu, bi bilo treba pričeti z akcijami.

Ivo Vajgl

Njim je izpit edina nagrada

V zadnjih letih, odkar je Maribor dobil vrsto višjih šol, se je v mestu marsikaj spremenilo: precej se je povečal odstotek prebivalcev, ki študirajo; tisti, ki so želeli na študij v Ljubljano ali celo v druge republike, so ostali doma, kjer jim je bil z ustanovitvijo številnih višjih šol študij dostopnejši. Vse te študente vsak dan srečavamo na ulicah, pred šolami, v knjižnicah, gledamo jih, kako korakajo z aktovkami ali z zajetnimi mapami. In vsi imajo eno skupno lastnost: vsi so mladi in mesto jih pozna.

Pa vendar to niso edini študentje, ki študirajo v Mariboru. Veliko več je takih, ki študirajo na drugačen, veliko težji in večkrat bolj zamuden način. Poleg službe, ki jo opravljajo sleherni dan v tednu,

je, ki pa so velikokrat tudi zelo zahtevni. Pa tudi ravnatelj šole na mojem delovnem mestu v Slivnici je pokazal precej razumevanja za moj izredni študij, tako da kakšnih večjih objektivnih težav v času mojega študija ni bilo. Res pa je, da ves ta čas nisem imela niti ene proste ure.

Izredni študij ne predstavlja omejitev za študente, saj prihajajo samo nekajkrat na šolo, da bi poslušali seminarje ali opravili izpite. Zato je študij omogočen tudi takim, ki živijo daleč izven mesta.

Naslednji študent, s katerim sem se pogovarjal o izrednem študiju, je bil Matjaž Natek, predmetni učitelj iz Soštanja. Na vprašanje, ali se je odločil za nadaljevanje študija lani, tik pred razpisom v časopisu, ali je že prej nameraval študirati, mi je odvrnil, da se je za tak način študija odločil šele ob razpisu. Vendar je že prej čutil potrebo po izpopolnjevanju.

»Ali bi mi povedali kaj o organizaciji izrednega študija? Se vam zdi primerna?«

»Zdi se mi, da študij ni najbolje organiziran, saj smo komaj pred enim mesecem dobili program dela in izpitov, semester pa že gre h kraju.«

Po krajšem premolku je še dodal: »Tudi občina ni dovolj zainteresirana, da bi dobila visoko kvalificiran učni kader, saj ne nudi nobene pomoči. Znano mi je, da imajo to v nekaterih občinah bolj urejeno, čeprav je ravno soštanjska občina ena izmed najbogatejših v državi.«

Naposled sem mu zastavil še eno, zanj zelo spodbudno vprašanje: »V kolikem času upate da boste doštudirali?«

»Morebiti v treh letih.«

Pozanimal sem se tudi, kako je z izrednim študijem na ostalih višjih šolah v Mariboru. Da ne bi bili prepuščeni sami sebi, se izredni študenti združujejo v sekcije, ki delujejo pri raznih organizacijah. Mariborska sekcija VEKS deluje npr. pri društvu ekonomistov. Podobne sekcije so tudi v drugih mestih: Ptuj, Murski Soboti, Celju, Brezicah, Novem mestu, Trbovljah, Ljubljani, Kranju in Kopru. Vsak izredni študent se poveže s tisto sekcijo, ki mu je najbližja. Sekcije nato organizirajo predavanja, seminarje, sestanke in posvetovanja s profesorji šole, izpite na sedežu šole, izpite na sedežu sekcij ali skupaj s kakšno bližnjo sekcijo. Tu se vrši tudi vpisovanje izrednih študentov. Tem študentom so lahko dosegljivi tudi vsi učni pripomočki,

kakor knjige, skripta in drugi zapiski s predavanj.

Izredni študentje morajo premagovati mnogo težav, ki jih tudi mi poznamo. Veliko je tudi drobnih, skritih skrbi, takih, o katerih ne bomo nič zvedeli, ki se sproti pozabljajo ali zamolčijo. Uspehi izrednih študentov pa so ogledalo njihovega dela. Na mariborskih višjih šolah je doslej diplomiralo

že čez sto izrednih študentov (leta 1961 je diplomiralo 17 izrednih, leta 1962 pa že 86 izrednih študentov), ki so se nato vsi aktivno vključili v družbeno upravljanje. Izredni študij zahteva tudi precejšnji finančni napor, ki gre večkrat na račun standarda cele družine. Vendar ta »znižani standard« ne traja dlje, kakor doba študiranja, kar pa v večini primerov ne presega dveh ali treh let. Tudi družbi ni potrebno nuditi za razvoj izrednega študija tako visoke pomoči, kot ga nudi za normalen študij rednemu študentu.

Takšni so. Tihi, zamišljeni hitijo iz službe domov k svojim knjigam in skriptam. Po temeljitih pripravi odidejo na izpit — stopnico više na poti do diplome — in nato spet domov, h knjigam in skriptam.

Ivan Herga

Vi Katedri — Katedra vam

● Zanima me ali bo tudi letos natečaj za najboljšo popevko mesta Maribora. Slišal sem, da bo celo festival slovenske popevke v Mariboru. C. G., dijak

— Kot vse kaže letos ne bo v Mariboru nobene tovrstne prireditve.

● Lani je bil »Aprilski študentski teden. Ali bo letos tudi? — Bo.

● Slišal sem, da je VII. kongresu LMJ prisostvovalo mnogo tujih delegacij Koliko?

D. V.
— Kongresu je prisostvovalo 44 delegacij.

Pedagoška akademija

poleg družine, za katero skrbijo iz leta v leto, so se vpisali na kakšno višjo šolo, ker hočejo izpopolniti svoje znanje in tako dati družbi še več od sebe.

Teh študentov ne poznamo z ulic, dasiravno vemo, da število izrednih na nekaterih šolah prerašča število rednih. Tudi na šolah jih ne vidimo velikokrat. Tu in tam se prikažejo na seminar, ki traja dva do tri dni, včasih ves teden, potem opravijo izpite in spet odidejo. Nihče razen profesorjev posebej ne zaznamuje njihovih uspehov, ki so v veliki večini prav spodbudni.

Med počitnicami sem »odkril« tik pred izpitom na Pedagoški akademiji dva izredna študenta.

Prva, Matilda Sajfrid, učiteljica iz Slivnice, mi je povedala, da bo skoraj diplomirala na oddelku za zgodovino in zemljepis.

»Kdaj ste začeli s študijem?«
»Januarja 1961.« je zelo na kratko odgovorila.

»V službi ste in kljub temu pridno študirate. Kako to dosegate? Ali predstavlja izredni študij za vas veliko težavo?«

»Da, tak študij je zelo naporen, toda vsak izpit pomeni droben uspeh, ki me zato spodbuja k nadaljnjemu delu. Precej mi je k uspešnemu študiju pripomogla tudi smotrna organizacija študija na naši šoli in razumevanje profesor-

RAZGOVOR OB DVEH

Izredno študentko prvega letnika Višje stomatološke šole, Marijo Ficko (22 let), uslužbenko zdravstvenega doma v Velenju, sem našel pri vajah iz kemije v laboratoriju VTS. Ker je bila ob pogovoru malce zmedena, sem ji postavljaj malce konvencionalna vprašanja.

● Kaj meniš o študiju na tvoji šoli?

— Zadovoljna sem, vendar menim, da bi morala biti boljša povezava med rednimi in izrednimi študenti.

● Kakšna je povezava med šolo in vami, izrednimi študenti?

— Šola nas sproti obvešča o seminarjih, toda mislim, da bi lahko organizirala sestanke ob vpisu, kjer bi nas seznanili z načinom študija in pogoji, ker se brez tega zelo lovimo.

● Kaj pa izpitni režim, ali je hud?

— Treba je znati, kot pri vsakem študiju, če hočeš kaj doseči.

● Imaš težave z literaturo?

— Da, ker ni mogoče dobiti ničesar, posebno zaradi premajhne povezave z rednimi študenti.

● Sedaj si v prvem letniku, kakšen občutek imaš torej pred izpiti? Ali si morda nervozna?

— Ne, ker sem jih že vajena iz Višje medicinske šole.

● Ali ti v službi pomagajo pri študiju?

— Ne, imam precejšnje težave. Na Zdravstveni dom sem vezana s štipendijo in tako nimajo razumevanja za izredni študij. Zato tudi težko dobim proste dneve, ki jih potrebujem za obiskovanje seminarjev.

● Ali čitaš »Katedro«?

— Da, s prijateljico sva naročeni nanjo, ter jo redno prebirava.

● Imaš morda kakšnega konjička?

— Pravzaprav ne, vendar se med prostim časom rada zabavam in hodim na izlete.

Počitnice so nam nenadoma podaljšali in tako sem lepo v miru in zbrano končal svojo maturitetno nalogo. Vsak dijak si lahko izbere snov, ki mu je najbolj blizu. In ker je umetnost slučajno moj konjiček, se nisem lotil kakega tehničnega problema. Izbral sem si naslov: Vloga umetnosti danes. To je precej zamotana snov. Mnogo moraš vedeti, mnogo moraš razmišljati; virov je sicer mnogo, a prepisovati ne moreš. No, nalogo sem končal in jo pokazal strokovnjaku. Na te stvari se razume in me je takoj opozoril: »Vse to ni tako preprosto. Razmere so bile v tej dobi čisto drugačne. Kaj? Da je delo tem bolj umetniško, čim večji učinek naredi nate? Kaj veš še o Aristotelu razen njegovega življenjepisa?« Takoj sem mu naštel njegova dela, pa se je potolažil. »Pojdi še malo v študijsko. Vse stvar temeljito popravi. Eh, pa saj dizertacije ne bodo zahtevali od tebe.«

Neuradno razmišljanje

o maturi, gimnazijskih letih, špricanju...

Malo kasneje me je obiskal prijatelj. Pogovarjala sva se o tem in onem. Namerava študirati medicino. Zato dela nalogo iz biologije. »Za iskanje virov sem porabil precej časa,« mi je pripovedoval. »Ampak to ni še vse. Več, so stvari, ki jih človek sčasoma pozabi. Slučajno si zapomniš, da ima samica potočnega raka spolno izvodilo za tretjim, samec pa za petim parom hodilnih nog. Pozabiš pa, kaj so to pravzaprav ožigalkarji. Še danes bi ti lahko naštel, kakšnih oblik vse so lahko listi, poznam cel kup tujk za najrazličnejše pojave, o delitvi jedra poznam vse podrobnosti, o Darwinovih naukih pa še nisem slišal ničesar. To pride šele v drugem polletju.«

»Da. Od preveč drevja včasih gozda ne vidiš. V fiziki in kemiji sem imel stalno dvojko ali cvek. Pa sem se teh dveh predmetov največ učil. Toliko je zanimivih in važnih podrobnosti, da ta dva predmeta nikakor nista več samo splošna, a še vedno jih je mnogo premalo, da bi bila znanstvena. Avtorji knjig se potrudijo in skrijejo knjige na minimum. Ohranijo le najvažnejše. In potem — če ne znaš knjige na pamet (ali vsaj približno tako), ne znaš ničesar. Jaz danes praktično ne znam ničesar več. Ampak zame to ni več važno, jaz sem klasični oddelek in zdaj nimamo več teh dveh predmetov.«

»Ah — kemijo sem že znal. Skoro vse formule. Potem ti je že laže, ko iščeš v knjigah še vse ostalo.«

»Pisal sem o umetnosti. In ko bi se neke moral dotakniti gotike, sem se spomnil na balustrade, vimperge, rozete, stilizirane ornamente. Toda na vprašanje: Kaj je pravzaprav gotika? Kakšen je duh gotike? sem moral odgovor poslati v Hauserju. Potem sem naštel na vprašanja moderne literature. No, v redu, poznam moderna dela. A v šoli smo zdaj komaj pri Čankarju. Poznam množico letnic — poznal bi jih naj iz življenja različnih slovenskih in srbohrvatskih literatov, od katerih pa še nisem bral nobenega dela. O avtorjih, katerih knjige berem, pa ne vem ničesar. Koncem leta bom moral odgovorjati iz slovenščine (iz slovenščine delam nalogo), torej bom moral znati od katerega do katerega meseca je izhajal ta ali oni časopis v prejšnjem stoletju in koliko števil je izšlo. Potem — abstraktna umetnost. In sploh moderna umetnost. O Pablu Picassu in Henryju Mooru sem zvedel marsikaj iz časopisov, nič pa v šoli. No in pred pol ure so me prepričali, da je

moje poznavanje umetnostne teorije krepko abstraktno. In da ga bom težko spremenil, saj sem slabo podkovan v filozofiji, v zgodovini literature in umetnosti, v splošni zgodovini itd. Branil sem se: Lahko mu naštejemo malo morje dejstev, imen, letnic. »No, to je pač šolsko znanje,« mi je odvrnil. »Tudi v naših časih ni bila šola dosti vredna. Samo spomin so nam razvijali. In jaz? Nič, lotil sem se proučevanja. Vse počitnice že berem razne poljudnoznanstvene knjige. Več snovi je v njih kot v naših šolskih knjigah, letnic pa ni toliko.«

»Ze res, toda ti se nikoli nisi dosti učil.«

»Da. Vedno sem bil povprečen dijak. Nisem imel veselja pri taki snovi. Pa tudi drugače nisem človek, ki bi se preveč trudil. A mnogočesa važnega sploh nisem »vzel«. Ali pa se je izgubilo v množici snovi, ki je samo na videz važna.«

»Ne morem se ravno pritožiti. O nekaterih predmetih sem slišal kar dovolj.«

»Tudi jaz. Mnogo je odvisno od profesorja. Eden je siten in hoče vsako podrobnost, drugi bi ti obesil vse tujke in letnice tega sveta, tretji te pa uspe rešiti vsega nepotrebnega in naredi predmet zanimiv in privlačen, pa čeprav ti drugače ta snov ne leži. Toda skrajnost je malo. Več ali manj se vsi profesorji trudijo, da bi te naučili tisto, kar je bistveno. Kar je res važno. Vendar so tudi oni ujeti v nekaj začaran krog in četudi nekaterim njihovo delo dobro uspeva, bi lahko...«

»In še nekaj bi te vprašal,« sem nadaljeval. »Izdelal si s

prav dobrim uspehom. Koliko časa se učiš na dan?«

»Kadar vem, da bom vprašan, takrat se učim precej. Sicer pa ne preveč. Se naloge najraje pišem v šoli. Včasih, če je bil položaj resen, sem tudi »šprical«. Vendar sem se potem predpoldne učil. Zdaj tega več ne smem. Razrednik š e zdravniškim spričevalom nerad verjame.«

»Tako so ostri? Sitno. Včasih je dobro »špricati«, z razlagami tako ne izgubiš mnogo. Saj čuješ tako le podatke, teh pa se lahko tudi brez razlage naučiš. Nerodno je le, če je treba snov prepisovati. Lahko bi manjkal tudi dva tedna, pa se mi ne bi mnogo poznalo. Kvečjemu kakih manjših stvari ne bi vedel. In pa matematike.«

»Pri nas so res preveč »špricali«. Hodili so karjat in igrali nogomet. Očetje pa so jim pisali opravičila. No, razrednik je začel zahtevati zdravniška spričevala. Tedaj smo se lotili zobozdravnikov in raznih specialistov. Preden ugotovijo, da ti nič ni, lahko pet-, šestkrat manjšaš. Sicer pa — tudi zdravniško spričevalo se da ponarediti. Zato je zdaj razrednik postal skeptičen. Uvaja ostro kontrolo. Za vsako tigo kliče starše. Za neopravičeno uro — ukori!«

»Pač — ladje potapljaše, namesto da bi igrali nogomet. Saj — profesorji nas lahko obdržijo v šoli. Ampak jaz se lažje učim, če včasih manjkam. In mnogo mojih prijateljev, ki so dobri učenci, precej marjka. Ko pa sem pisal članke o drugih šolah, sem vsakokrat tudi vprašal, kako je na njihovi šoli s »špricanjem«. »Pri nas ne moreš »špricati«, če hočeš izdelovati.« so mi rekli na medicinski. »Da bi »špricali?« se začudi dijak srednje tehnične. »Saj bi bil

nor!« »Pri nas, na gimnaziji, pa moraš manjkati kakih sto ur, da se ti pozna. Toliko pa »špricajo« kvečjemu tisti, ki tako in tako ničesar ne znajo in bodo prej ali slej odpadli.«

Kako naj mlad človek, ki ima v glavi največ je neznanstveno zmedo podatkov sploh študira? S kakšno težavo bo razvijal svoj pogled na svet, ko ne bo razumel (sodobne) umetnosti, ne sodobnih družbenih problemov.

Na 9. konferenci študentskega tiska smo mnogo razpravljali o srednješolcih. Uredniki srednješolskih rubrik iz vse Jugoslavije smo si bili edini, da je povprečen srednješolec »nepismen«. Da ne zna toliko misliti in se toliko izražati, da bi napisal kratek preprost zapis, ki bi kolikor toliko dosledno razpredel neko misel in imel glavo in rep. »Da,« bo rekel kdo, »saj se vsak dijak ne bo žel novinarja!« Menim, da danes (posebno, ker stalno narašča vloga samoupravljanja) ni nekoliko odgovornejšega mesta, kjer človeku ne bi bilo potrebno znati razpravljati ali napisati logično poročilo.

Ne sme se dogajati, da blise dijak leta dolgo guli podatke iz literature, pravopis bi pa poznal samo za najskrajnejšo »lo. Pouk je treba približati življenju in praktičnim potrebam. Človek se v gimnaziji

res več ne bi smel učiti samo za to, da si uri spomin. Psihologijo imamo samo v tretjem razredu, filozofijo samo v četrtem. Imam vtis, da je to veliko premalo. Sociologije pa sploh nimamo. In — ali bi ne bilo lepo, da bi lahko dijaki znali vsi snov, ki so se je učili? Da jim je ne bi bilo treba pozabljati?

V drugih republikah so uvedli na gimnazijah po razredih diferenciran pouk. V Beogradu imajo že v prvem razredu dve smeri: prirodopisno-matematično in družbeno-jezikovno. V tretjem in četrtem razredu pa že štiri različne smeri. V Zagrebu in Novem Sadu začenjajo z diferenciacijo v drugem razredu. V tretjem in četrtem pa imajo prav tako štiri smeri. Pri nas je tak pouk samo še v načrtu. Baže ker ni primeren učnih moči za določene predmete.

Tak pouk je en način rešitve. Tudi knjige bi lahko bile bolj splošne, znanstvene. Nič ne de, če bi bile zato včasih debelejšje. Zakaj ne bi pouka na gimnazijah vsaj malo približali študiju na fakultetah? Ali je res treba dijakom vse servirati? Posebno, ker bo kmalu po maturi zanje vse drugače? In slednjič — zakaj bi morali profesorji sami reševati kakovost svojih razlag iz gore nepotrebnih podatkov?

FRANČEK RUDOLF

Srednješolci - literati

Ludvik Skoberne:

Kaj ti je...?

»Kaj ti je?« Zgodaj je še. Nad hišami še leži tema, le neke tam daleč na vzhodu se vidi rahlo svetlikanje. Kot vsak dan. Vlak. Šola. Grem in premišljam. O čem? O njej. Morda jo bom danes spet videl. Kje? Na vlaku, v šoli. Toda čemu? Zato pač, ker jo ljubim.

Sedim v vlaku, v rokah imam knjigo, vendar mislim nanjo. Ni je. Morda je bolna. Kaj če umre? Ah, neumnost, saj ni bolna, tudi umrla ne bo. Ne bo? No, morda nekoč, ampak kje je še to.

Kolesa enakomerno in utrujajoče pojo svojo pesem. Pesem življenja, ki se nikoli ne ustavi. Nikoli? Da, včasih. Kot na primer zdaj. Zdi se mi, da se mi je življenje ustavilo. Nikake spremembe, vsak dan je tak, kakor vsi drugi.

Maribor. Izstopim in hitim proti izhodu, da bi jo dohitel, če je nekeje v množici pred menoj. Okoli mene so ljudje. Veseli, žalostni. Vendar jih jaz ne vidim. V grudi ljudi sem jo zagledal. Njeni dolgi, črni lasje so se svetili kakor žamet. Pohitim. Vendar zaman — izgnila je. Morda je ne bom nikoli več videl.

Hodim po ulici, ne da bi se zmenil za ljudi, ki v vrvežu vsakdanjega življenja hitijo mimo mene. Dohiti me sošolka. »Kaj ti je?« me vpraša. »Nič,« ji odgovorim. Nič? Kot vedno — nič. Zakaj lažem? Zato, ker me ne bi razumela. Ker je videla, da sem lagal, je raje pogovor obrnila na šolo. »Si se dosti učil matematike? Misliš, da bo dal težko nalogo?« Zadržnem se kakor iz sna. Matematika. Šolska naloga.

Medtem sva prišla do šole. V tej stari zgradbi nam vstopajo učenost v glavo. Čeprav je stara, čeprav na njej piše: »POZOR! OMET ODPADA.« jo imam po svoje rad. V tej šoli sem jo prvič videl.

Grem po stopnicah in premišljam, kolikokrat sem že takole šel. Ne vem. Tedaj praznišim, da prihaja nekdo proti meni. Ozrem se. Ona je »Zdravo,« ter bežen pogled — to je vse.

Vsi me vprašujejo: »Kaj ti je?« Čisto si se spremenil. Ker ne najdem boljšega odgovora, rečem: »Nič.«

Tistega dne smo pisali matematično šolsko nalogo...

p. p. dopisniki

Prvih dveh sestavkov odbora za maturantski ples v Mariboru se je udeležilo le nekaj predstavnikov staršev. Predsednica je ugotovila, da je ples ogrožen, ker so stroški od lani zelo porasli. Potem so dijaki sklenili, da bodo vzeli organizacijo v svoje roke. Predlagali so, da bi sami dekorirali dvorano in da bi maturanti TSS poskrbeli za ozvočenje. Osnovni odbor in prireditelji k delu nimajo več četrtošolcev — to nikakor ni bila lahka naloga.

Ples bo 2. marca. Halo C

smo že dobili. Igral pa nam bo orkester Mojmira Sepeta.

Tovarna lepenke in kartona Sladki vrh in tovarna Ceršak sta nam izdatno pomagali z materialom za dekoracijo, za kar se jima najlepše zahvaljujemo. Obenem upamo, da se bodo tudi občine in okraj odzvali našim prošnjam in nas bodo podprli, saj je ta ples edina prireditev za maturante. S četrtošolci smo imeli sestanke po šolah. Zdaj redno prihajajo na sestanke odbora, čeprav jim še ne moremo dati konkretnih nalog.

UUUH

OOOH

AAAH

... bi udaril po tiskarskem škrtu, ki se redno poigrava v Katedri. Tako je v poslednji številki preteklega semestra pripisal Webrovo opero Carostelec kar Wolfgangu Amadeusu Mozartu.

... bi rekel Kinopodjetju, da naj odpadle črke v napisu »Kinopodjetje Maribor« v omaricah na Partizanski cesti zamenja z novimi, trajnejšimi črkami.

KO BIL BI ŠVRK

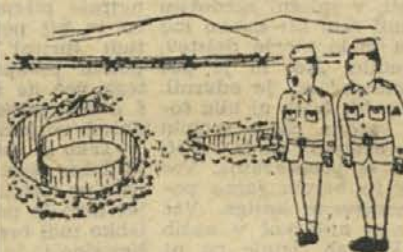
... bi ošvrknil upravo mariborske pošte, ker ne popravlja avtomatov za prodajo znamk, tako da sedaj le-ti visijo na zidu zgolj kot okras.

... bi povedal tistim, ki govorijo, da študentje ne ločijo tega pisca od tega. Ne vem sicer, kje so to slišali, vendar je to podtikanje nemoč.

(Studentski zbor — Skopje)

Aktualno vprašanje

Kaj imate tudi vi študenta v četi? (Naši dani — Sarajevo)

Karikature Slobodana Jovića

STUDENT BEOGRAD

ZIMSKI BLUES

Mlad par in blek izločb: Ona: »Panterček, ali vidiš tisti krzne-plašček?« — Vidim... — »Muček, ali vidiš tisto rjavo blago za kostum? Poudarja že tako parabolasto linijo.« — »Tisto na levi, med najcenejšimi — po 4500 dinarjev?« — Vidim, mhm. — »Stopala je ob njem dražestna kot vila iz sanj.« — »Muca, ali vidiš tisti grški kamgarn? Caroben zimski desen. Uvoz-JUGO-TEX+EXPRES. Omamen, ni da bi omahoval, po 9000 dinarjev metrike. Smešno poceni! Škoda, vsemirsko škoda. Poznam poslovodjo, pa bo odsedel šele spomladi Kulturni narod, tile stari Grki.«

»Toda ljubček, saj si vendar nekoč — pred našim štetjem — prisegel, da mi boš podaril vse zaklade Azije: Zdaj pa mi kupuješ po eno nylon nogavico, če se mi druga strga, nakit je pozlačen, krokodiljega usnja mi ne privoščiš, broške izdeluješ sam...«

Pogledala ga je. — Po levi ličnici mu je pripolzel kot biser velika solza nemoči. Nato je vzdihnil. Solza ni bila krokodilska. Kje neki. — Prava, humanistična, sočutna. Njena bolečina je bila tudi njegova, po čudnem zakonu zakonske integracije — Krokodilska solza je vedno trdosrčna.

Ponudil ji je bonbon v nylonski vrečici. Našobljena je bonbon vzela. Iz gole ženske solidarnosti. Nato sta šla na čevapčice.

Vso noč sta sanjala o ponovni prosvetni reformi v visokem šolstvu. Visokošolske sanje so podarile življenjsko nabrekle navdihe. Naslednje jutro je on pričel predavanje z besedami — za intelektualno sprostitve: »Nekoč je ži-

vel strašno bogat kralj — Krez. Za vse podedovano bogastvo, natovorjeno na tristo kamel, si je kupil tri obleke iz dobrega, starega grškega kamgarna — in še nekaj držav povrh... — Toda, otroci moji — bogastvo je treba prezirati... Prinaša otopelost duha, samozadovoljstvo in prezir do dela... Potrebno je samo zadovoljiti potrebe...«

Ona je v gimnaziji povzdignila glas do herojske samozdovedi: »Dekle današnjih dni mora nositi broško iz navadne, primitivne gline. To deluje prvobitno. Obleke ji podari babica. Nylon nogavice — popolne pare ji pokloni pokojni stric na vseh mrtvih dan. Hm... mhm, lahko tebi preji! — Čevlji naj bodo preprosti, skromni, kot veliki duhovi. Pomislite na Darwina. Vedno kupuji, konjsko usnje! Nič krokodiljega, požrešnega naj vam ne ka-li miru. Tako boste dočkate vsesplošno družabno veljavo... (Nekatere so mežikale, druge so plule na oblakih sistematičnega osvajanja uboge moške duše.) — Komuna je zvedela o vsem.

Ona in On sta bila odlikovana z ordenom za metodično metodiko. Nauk: Ni nam treba striči ovac (volna), ne smemo linčati konjev (usnje) in presenečati krokodilov (damsko usnje). Reforme lahko izpeljemo goli in bosi.

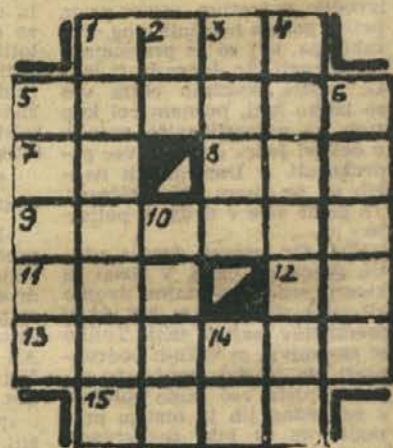
Ivo Cimerman

1. Kakšno je pravo ime slikarja El Greca?
2. Kakšen pomen ima izraz kadencea?
3. Kateri slavni fizik je odkril element radon?
4. Kaj pomeni beseda guano?
5. Kako se je imenoval slavni pevec pretekle dobe, ki je prvi interpretiral Verdijevega Othela?

Miniturni QUIZ...

6. Kako se imenuje najvišji jez na svetu?
7. Kateri skladatelj je napisal simfonijo z naslovom »Udarec na pavke«?
8. Kako se imenuje podzemno središče potresa?

KRIŽANKA

VODORAVNO: 1. mišična buča, mesnjak, 5. pravilo, 7. kap, 8. mesto v Volvodini, 9. prebivalec dežele Bliznjega vzhoda, 11. višavje v Sahari, 12. ljudska tehnika (kr.), 13. površinski sloj možganov, 15. kanadski pevec zabavne glasbe (Paul).

NAVPIČNO: 1. nauk o meri v poeziji, 2. Zevsova ljubica, 3. poljski delavec, 4. odkrivanje, 5. geološka doba, 6. morski vrag, 10. židovsko moško ime, 14. kratice humanitarne organizacije.

IZSLA JE NOVA HUMORESKA D. M.

